

Societat | | Actualitzat el 14/09/2020 a les 18:10

Primer dia d'escola del curs de la Covid-19: «I a veure quant dura!»

«Engueuem el curs convertint en normal les noves-normalitats que encararan les criatures, per ajudar-los a fer fàcil aquest moment. Acompanyem-los»

Primer dia d'escola a Sant Cugat. | Anna Mira

No ens enganyem: si la pandèmia va fer que la quitxalla deixés d'anar a escola al mes de març, el curs el 19-20, no pot ser batejat com el curs de la Covid-19. Va ser el no-curs de la Covid. El que ara engeguem el 2020-21, serà veritablement el curs de la Covid-19. I així hem viscut moltes famílies les darreres 24 hores.

La nit abans: taker a punta pala. Diumenge nit. La prèvia de l'inici de curs no ha estat tan diferent. Els nervis de la nit abans, els preparatius de darrera hora, acabar deixant de banda les etiquetes cuquis difícils de planxar i optar pel *taker* per marcar tots els artefactes? Tampoc han faltat els Whatsapps preguntant si al final calia el tovalló pel nou curs, o confirmant qui s'havia apuntat a extraescolars. Buscant la bata (on la vaig guardar, al març) i comprovant que no li ha quedat petita. La diferència logística s'ha notat amb els gadgets de la bossa, o en les preguntes entre progenitors reconfirmant l'hora d'entrada cada grup bombolla i quin era l'accés. "Que es veu que els peixos entren pel sorral i els sols aniran per la rampa, però que aquesta primera setmana, tothom ho farà pel sorral, perquè els pares puguin entrar un moment i fer l'adaptació al pati". I entre les novetats importants, a la bossa no hi pot fallar una cantimplora pel dia a dia i una bossa de paper per guardar la mascareta?

Tràfic de bosses de paper. Diumenge tarda. Al calaix de la cuina hi ha algunes bosses amb tancament *zip*, que des de fa uns dies utilitzeu també per guardar la mascareta. Pensaves que serviria, però resulta que les indicacions de l'escola diuen que has de dur la mascareta dins d'una bossa de paper, amb el nom escrit a fora. Ajà. Són gairebé les nou del vespre: d'on carai traiem ara una bossa de paper? Si haguéssiu estat previsors, n'hauríeu agafat un parell de la fruiteria, o haguéssiu passat a la papereria (les bosses de paper, on es compren?). Però és diumenge a la nit, i només tens dues opcions: detectar els progenitors previsors que sí que en tenen i demanar si trafiquen amb elles, o posar la mascareta en una bossa *zip*, i passar per la fruiteria tan aviat com sigui possible.

Predicció meteorològica favorable. Sort que la previsió meteorològica per avui dilluns era favorable. Quan fa uns dies ens van parlar dels nous protocols, després de sentir el capítol vinculat a l'accés a l'escola i les adaptacions al pati, només se'm va acudir pensar "que no ploqui". Perquè ha estat una decisió molt general; l'inici del nou curs pandèmic ha estat marcat per rebre als infants als patis, espais més *coronavirus-free*. I parlant finalment: si avui arriba a ploure, es *lia parda*.

Pistola supersònica. Hem signat un paper que diu que cada matí posarem el termòmetre a les nostres feres abans de marxar a l'escola. Si passen del 37,5, es quedaran a casa. Enlloc s'indica si pot ser una presa de temperatura en format petó al front (i aquella màgica sensibilitat que ens fa notar si quelcom va malament), o si hem de comprar-nos una pistola supersònica per prendre la temperatura a la quitxalla en només dos segons. Sigui com sigui, si els nostres nadons van prendre abans que res el gest de rentar-se les mans, ara aprendran abans que res que han de parar el front i estar quiets un segons per poder prendre'ls la temperatura. Generació covid: marcada per gels, *espraiassos* i termòmetres.

La cua sense mesura. No ens reunim més de 10 persones però ens aglomerem les famílies a la porta per portar o recollir la quitxalla. Està bé dividir l'accés per portes, està bé fer torns, però no ens enganyem: les aglomeracions a les portes dels centres educatius han estat la tònica del dia. Perquè abans d'entrar cal espraïar les mans de tothom. I tothom ha actuat de la manera més prudent possible, intentant fer cues sensates, no abraçant-nos tot i les ganes després de tants mesos? però són moltes famílies recollint quitxalla, i fer que no s'acumulin, s'ha demostrat que és pràcticament impossible. Com a mínim, amb el model actual.

No serà fàcil, però fem-ho fàcil. Enmig del confinament vaig explicar per què no era partidària d'utilitzar el lema optimista *friendly* "tot anirà bé (<https://twitter.com/pocmoderna/status/1244739793348694016?s=20>) ", quan, òbviament, les coses anaven fatal. Ara, però, crec que és important que pensem que aquest curs les coses aniran bé. Enguegem el curs convertint en normal les noves-normalitats que encararan les criatures, per ajudar-los a fer fàcil aquest moment. Acompanyem-los.

I si com a progenitors hi ha decisions que no veiem clares, intentem esperar i veure com van les coses, fer crítiques constructives o fer propostes enriquidores, en comptes de criticar o caure en el to amenaçador. La situació és complicada per a tothom. I somriguem i agràim la feinada feta a primera línia de front, amb tota aquella gent que fa que la maquinària dins dels centres educatius funcioni. Han entomat aquest repte tan difícil; ser propers tot i les distàncies marcades, fer comunitat quan no serà possible sortir de la bombolla, somriure amb els ulls (quan la mascareta els hi amagui els llavis). Possiblement no serà un curs fàcil, però crec que sí que podem fer-ho fàcil.

A veure quant dura. "Hola, com esteu, com ha anat l'estiu, a quina classe aneu..." de tot el reguitzell de frases de converses curtes i emmascarades, a l'entrada i a la sortida d'aquest primer dia, n'hi ha una que s'ha repetit: "A veure quant dura". La sensació de provisionalitat, de fragilitat davant del nou curs i de dubtes, és generalitzada. Tothom ha assumit que en algun moment o altre, tenim números de quedar-nos tots a casa. I si miraculosament no passa, tot això que haurem guanyat. Sigui com sigui, ja podem engegar el comptador: el curs 2020-21, ja hem

anat un dia a l'escola. Continuarà...